

Lide Urteaga Riaño

Emaila • 1 saria

Kaixo!

Lide dut izena eta datorren astelehenean, maiatzak 20, 11 urte beteko ditut. La Salle ikastetxean 5.maila ikasten dut. Nire zaletasuna musika da eta zortzi urte nituenetik pianoa jotzen dut. Atletismoa egiten dudan arren, nire kirol gustukoena saskibaloia da. Gehien-gehien atsegin dudana nire lagunekin jolasean aritzea da. Primeran pasatzen dugu!

Saria irabazteak poza handia eman dit eta zuen gustukoa izatea espero du

URDINDUZ

Oroitzapenak ditudanetik musika ez da gure etxean sekula falta izan. Amak beti izan du musikarako zaletasuna. Zerbaitegatik da nire ama piano jolerik onena! Aitona zenarengandik datorrakio musikarako zaletasuna eta maitasuna. Aitona Imanol, txistularien bandako zuzendaria urte mordoxka batean izan zen eta partitura, pentagrama, sol giltza eta la bemol artean bizi osoa eman du. Aitak, berriz, musikarako belarririk ez dauka, baina kantu-kantari pasatzen du eguna, beti umoretsu. Saio ederrak dutxakoak! Momentu bikainak ere eskaintzen dizkigunak bizarra moztu duen bitartean, telebistan agertzen diren baritono horien moduan. Horrelakoetan, barrez lehertzen hasten naiz baina amak besoan ukabilkadatxo bat eman eta hatza ezpainetan jartzen du isiltzeko eskatuz. Leak, bitartean, belarriak tapatzen ditu, aitaren zintzurretik ateratzen den ahotsa ez du atsegin, baina orain, zorionez, ez da urduritzen eta bolada honetan mugimendu kontrol ezinak denboran ez dira hainbeste luzatzen.

Lea nire ahizpa da eta ulertzen ez duen mundu batean bizi da. Behar baino hamar taila handiagoko jertse bat soinean eramatea bezain deseroso, aulki batean eseri eta hankak zintzilik geratzen zaizkidanean bezain amorratuta edo gailera ontzia hartzera iristen ez naizenean bezain gogaituta sentitzen da.

Gogoan dut aitak eta amak arratsalde euritsu batean salara eraman, bertako mahai handiaren inguruan eseri eta nola azaldu zidaten zein berezia den gure bihotzeko Lea. Amari begiak negar malkoz bete zitzaizkion, Leak inoiz ez zuela hitz egingo esan zuenean. Buru gainean zuen hodei beltz harrek hitzak eztarrian korapilatzen zizkiola eta gauzarik sinpleenak ere konplikatu bihurtzen zituela.

- Ezta marrazki bizidun bat izango balitz ere!- esan nuen. Esan bezain laster damutu nintzen, amari malkoak poliki-poliki isurtzen hasi zitzaizkiolako masailetatik behera.

Amak, ordea, bere magalean hartu eta estu-estu besarkatu ninduen bere bularraren kontra.

Gogoan dut parkean ematen genituen egunak. Lea txaloka, saltoka zebilenean eta inguruko hurrek bere ondotik beldurrez ihes egiten zutenean edota ez ikusiarena egiten zutenean. Jendearen begirada zen okerreana, etxekoen maitasuna hoberena.

Learen gauzarik maitatuena izebak Parisetik ekarritako musika kutxatxo bat da. Biraderari eman eta *La vie en rose* kantuaren doinua entzun bezain pronto, Lea lasaitzen joaten da. Leak esaten ez duen arren, musika gustuko eta beharrezko du. Txiki-txikitandik amaren sehaska kantak entzunez lokartzen gara. Gauero-gauero, amaren ahots goxoa eta aita eta amaren muxutxo pila dira gure postrerik ederrena, txokolatzeko natillak baino hobeak. Eguneroko hesi lasterketa ondoren, Leak eta baita nik ere jasotzen dugun saririk handiena. Arreta gehiena behar duena Lea bada ere, aitak eta amak beti jakin dute niretzako momentuak bilatzen.

Gaur Learen eskolan festa ospatzen dute. Patioa globo urdinez beteta dago eta bertaratu garen familiak ere urdinez jantzi gara, urdina baita autismoaren kolorea. Gaur, eskolako patiora, marea urdina heldu da. Gaur, eskolako patioan, maitasuna bihotz urdinez irudikatzen da. Urdina itsasoaren kolorea, batzuetan bare eta askotan zurrunbilotsua, Learen bizitzaren antzera.